772147

Ingen vill väl vara med någon i flanellskjorta? uppg. ①
Kanske för att barn är grymma? Kanske för att jag aldrig gillat att bli styrd av någon annan? Kanske för att jag alltid haft så svårt att anpassa mig efter regler jag inte själv satt upp?
Det finns en mängd tänkbara anledningar till varför jag aldrig trivts särskilt bra i skolan. Förmodligen är det därför mina minnen från tidiga skolår präglas av olyckor, mobbning, tårar och ensamhet.
Som till exempel den gången Mimmi Pigg-klänning-tjejerna lekte djurpark på fritids och jag, lite förläget, undrade om jag kunde vara med. "Eller?.. kanske..?" och svaret som kommer efter att de tittat runt på varandra himlat med ögonen och sedan nickat i samförstånd "Ehh.. Vi leker djurpark och det finns bara en roll kvar, du får vara silverfisk!" Hur jag med gråten i halsen stängde dörren igen och försökte göra mig osynlig. Att jag inte förstod varför jag inte fick vara med på riktigt, de hade ju varit mina vänner. Senare förstod jag väl ett och annat, ingen ville ju vara med en blyg stackare i flanellskjorta som flackade med blicken jämt och ständigt.
Större delen av mellanstadiet var även det en plåga, jag var ostimulerad, hämndlysten och ledsen. "Tjejgrupper", skolpsykologen och klassbyte var, och är fortfarande, mellanstadietiden för mig.
Min högstadietid har varit relativt okomplicerad. Invasionen av nya elever i sjuan bidrog visserligen till en del förvirring, snobb-snobbismen

Ben

bredde ut sig, vilket kändes ganska obekant, de flesta av mina tidigare klasskamrater bodde ju i Frilundens ghetto eller uppe på Åsen i tula servicehus-liknande byggnader. Men helt plötsligt bodde alla på den så exklusiva Valla vägen. Det var lite konstigt.

Såhär i nian känns det ändå som om jag kommit någonstans på vägen.
Jag har fler vänner utanför skolan som uppskattar mig, trots en hel del brister. Kanske beror det på att de är äldre och mognare än vad jag är och därför kan bortse från saker och ting.
Jag tror inte att man kan leva så mycket roligare och intressantare som femten/sexton-åring än vad jag gör just nu så jag känner mig nöjd.
Tyvärr har nog detta skapat ett ointresse för andra saker, jag vill leva bara och inte tänka på så mycket annat.
Motivationen för skolan har sjunkit och jag önskar verkligen att den vore högre. Kanske skulle den öka om jag fick arbeta med något som stimulerade mig i skolan, lära in saker på olika sätt och så vidare.
Att sitta och träna inför ett prov är inget sätt jag lär mig något genom, då jag är så otroligt rädd för att misslyckas att jag blir fullständigt apatisk och inte kan göra något överhuvudtaget.
Jag tror det handlar om att ett bakslag kan få mig att stanna upp och börja glida tillbaka

till en tid där allt var jobbigt och jag bara gråt.
Kanske är jag rädd för att bli en silverfisk
igen?